

Hol tévedett óriásit a nyugati elit?

2025 március 31. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

ÉN CSAK LEÍRTAM… – Donald Trump és az európai patrióták sikere a megmaradás egyetlen esélye.

Háttérhatalom az állampolgárok ellen, globalisták vs. szuverenisták. Ezt a harcot vívjuk napjainkban. A korábbi jobb–bal felosztás helyébe ez a törésvonal lépett a politikusok, politikai pártok közé. A globalisták egyben elitisták

is, a szuverenisták pedig populisták. És bár az utóbbit a globalista oldal szitokszóként használja, valójában csak azt jelenti, hogy az adott politikai szerepl? az egyszer? embereket, a szélesebb választói tömegeket képviseli, szemben egy sz?k, vagyonos és befolyásos réteg, a legfels? egy százalék érdekeivel.

Utóbbi célja

egy multikulturális, nemzeti és etnikai jellegekt?l mentes, alacsony kohéziójú, ezáltal minimális érdekérvényesít? képesség? társadalom, világkormánnyal az élén, amelynek segítségével hatalmát, befolyását, kiváltságos helyzetét könnyen és stabilan fenn tudja tartani. Ez az elit els?sorban a fejlett, kapitalista nyugati világban jött létre, és van jelen már évszázadok óta.

Az Európán kívüli világgal korábban nem is vagy alig találkozott. Egy részének (Amerika) még a létezésér?l sem tudott. És amir?l igen, ott is az övénél jóval fejletlenebb civilizációk álltak fenn. Ahol ugyan létezett az „elit” (törzsf?nökök, egyéb uralkodók), de föl sem merült, hogy hatalmuk a sz?kebb területükön, esetleg szomszédaikon túlra is kiterjedhessen.

Bár valaha nem a Földközi-tenger és az Atlanti-óceán, hanem a Dél-kínai-tenger volt a világkereskedelem központja, Kína pedig a világ vezet? hatalma, de aztán jött a Ming-dinasztia, és az 1400-as évekt?l önként vállalt bezárkózás, Xuande császár parancsára. Cseng Hö vezetésével még egy utolsó utat tehetett a kínai flotta, egészen Afrikáig, aztán a hajókat is megsemmisítették. Így történhetett, hogy a gyarmatosítást a spanyolok, portugálok, majd pedig a hollandok, franciák, angolok hajtották végre.

Az ipari forradalom is Európában ment végbe, az elzárkózás miatt Kína pedig meggyengült, és az 1800-as évek közepén, az ópiumháborúk során végleg másodrend? szerepl?vé vált a világpolitika színpadán. Ez az elmaradottság a kommunizmussal, Mao Ce-tung hatalomra jutását követ?en még inkább fokozódott, és az egykor virágzó, fejlett és gazdag országból egy hatalmas nyomortanya lett.

Európának tehát nem volt érdemi konkurenciája. Az európai elit az egész világ urának érezhette magát. A világ jelent?s része fölött konkrétan uralkodott is. A technikai fejl?désnek köszönhet?en egyre könnyebben áthidalhatóvá váltak a távolságok, megindult a globalizáció. Amit végig az európai (illetve az ebb?l kin?tt amerikai) elit vezényelt.

Nixon kínai látogatása, majd pedig Teng Hsziao-ping nyitási politikája után Kína ugyan újra bekapcsolódott a világkereskedelembe, de a „kicsi és óccsó” termékek gyártójaként, abszolút alárendelt szerepben.

A nyugati elit közben folyamatosan er?södött. És futtatta azt a két projektet, amelyekr?l Bogár Lászlóval is többször szót ejtettünk már, és hamarosan látható lesz a YouTube-on, a Jeszenszky-kaland csatornán (« https://www.youtube.com/@jeszenszky-kaland») a legfrissebb beszélgetésünk is a témában. Ez a két projekt pedig az „embertermelés” és a „technoevolúció”.

Az els? arról szól, hogy létre kell hozni egy nagy létszámú embertömeget, amely munkaer?ként alkalmazható. Minél több van bel?le, annál olcsóbb lesz. Legyen kevert, gyökereit?l, hagyományaitól megfosztott. Minél inkább városokban éljen, ahol nem csak az önellátás lehetetlen, de organikus közösségek sincsenek. Ezért er?lteti a migrációt is az elit. Mert a harmadik világból érkez? munkaer? nagy létszámú, olcsó, és így lenyomja a helyi, nemzeti munkaer? árát is. Ugyanakkor a tömeges bevándorlás felhígítja a társadalmakat.

A nemzettudat, a vallásos hit és a család összetartó erejének háttérbe szorításával évtizedek óta veszik el a stabilitást, a viszonyítási pontokat. A teljesen más kulturális mintákat magukkal hozó bevándorlók miatt pedig a biztonságérzet is megsz?nik. Az ily módon szétvert, érdekérvényesít? képességt?l megfosztott, félelemben él? tömegeket aztán könny? irányítani, befolyás alatt tartani.

Ha kell, mesterségesen szított ellentétekkel egymásnak ugrasztani egyes tagjait, csoportjait. Így garantálni lehet az elit folyamatos és megkérd?jelezhetetlen hatalmát. Gazdasági téren a multinacionális nagyvállalatok által, politikai téren pedig a világkormány fokozatos kiépítésével.

A másik projekt, a technoevolúció az automatizációt, a mesterséges intelligencia kifejlesztését, végül pedig az ember és a gép közötti határok elmosását jelenti. Akár olyan transzhumanista elképzeléseket is, mint mesterséges lények létrehozását, amelyeknek organikus és gépi részeik is vannak, azaz egyszerre hús-vér emberek és robotok.

Amikor ez a két projekt összetalálkozott, egy paradigmaváltást hajtott végre a láthatatlan világelit, népszer? kifejezéssel „háttérhatalom”. Nehéz pontosan meghatározni, mikor; látszólag az ezredforduló környékén, de valószín?leg már inkább a 70-es, 80-as évek környékén jöhetett el a pont. Az elit már tudta, hogy hamarosan nem lesz szükség annyi emberi munkaer?re, mert a gépek sok mindent megcsinálnak, olcsóbban és hatékonyabban. Az emberek egyre inkább csak fogyasztóként kellenek. Véget ért az a periódus, amikor az elit jövedelmének egy része kiáramlott a tömegek felé, munkabér formájában. A következ? periódusban már visszafelé áramlik a pénz, és az elit egyre gazdagabb lesz, egyre jobban elszakad a társadalom többi részét?l. (David Hackett Fischer szerint az ilyen periódusok hullámként ismétl?dtek a történelem során, ahogy err?l ír The Great Wave cím? könyvében.)

A népességnövekedés, az „embertermelés” tehát már nem érdeke az elitnek. Különösen nem a stabil egzisztenciával, nemzeti-polgári öntudattal rendelkez? nyugati középosztály formájában. És épp ezt látjuk: a 80-as évek óta a fejlett világban egyre jobban csökken a népesség. De

ma már – Afrika és a Közel-Kelet egy részének kivételével – mindenütt megállt a növekedés, csak még élnek az id?sek, és nem fordult át konkrét csökkenésbe. Néhány évtized múlva azonban brutális népesség-összeroppanás lesz bolygószerte. Az elit addigra már a tömegekt?l teljesen elkülönülten, gépek által kiszolgálva fogja élni az életét.

Legalábbis ez volt a terv. És úgy t?nt, meg is valósulhat. A parasztságot, az önmaga ellátására képes (és ezért nem kiszolgáltatott, így az elit uralma alá nem hajtható) tömegeket sikerült felszámolni. Két úton is. Az egyik a kapitalizmus, ahol alkalmazott munkaer?t csináltak bel?le, és (egy darabig legalábbis) megfizették. A másik a kommunizmus, ahol felgyorsították a folyamatot, és egyszer?en elvettek t?lük mindent. Sok esetben fizikailag is megsemmisítették ?ket. Az utóbbi rendszer aztán a történelem szemétdombjára került, miután elvégezte a feladatát. A kísérlet elbukott; de valójában bevált, hiszen Kelet-Európában valóban sikerült gyorsan és hatékonyan felszámolni a parasztságot, így a kapitalizmus megérkezésével már nem is kellett megfizetni a munkaer?t, hozzá volt szokva a nyomorhoz, kezd?dhetett az újabb gyarmatosítás. Most már a szabad piac és a liberalizmus zászlaja alatt.

A „történelem véget ért” – mondta Francis Fukuyama. És tényleg így érezte, így is érezhette a nyugati liberális-globalista elit. Miután gazdaságilag maguk alá gy?rték az egész világot, „kitenyésztettek” egy hatalmas munkaer?tömeget, amire a technológiának köszönhet?en már nincs akkora igény, így elkezdték leépíteni (nem utolsósorban épp a technológia segítségével függ?vé téve, termékenységi kedvükt?l megfosztva ?ket), megindulhattak a végs? politikai hatalomkoncentráció, a világkormány felé.

És ezt az elit már a 90-es években (épp Fukuyama nagyotmondásának idején) látta, miközben mi még a hidegháború végének eufóriájában táncoltunk a Titanic tetején.

Csakhogy hiba csúszott a számításba. Ezt Kínának hívják. Gyenge és elmaradott volt, és bár szerves része lett a globalizációnak, de alárendelt szerepben. (A világ többi része fel sem merült, hogy bármiféle konkurenciát jelentsen a nyugati elitnek, Oroszország pedig romokban hevert a 90-es évek elején, éves GDP-je Hollandiáéval volt egyenl?.) Kína azonban „kin?tte magát”. El?ször lenyúlta a nyugati technológiát, majd pedig okosan továbbfejlesztette azt. Olyannyira, hogy ma már nem „kicsi és óccsó” minden, ami kínai, hanem a mérnökeik, a technológia innovációjuk pariban van az amerikaival. (Az európaira köröket ver, utóbibiról sajnos ma már beszélni sem érdemes.)

Kína felemelkedése pedig meghozta a világ többi részének is a kedvét. Egyre inkább ellenáll a nyugati elit nyomásának. Ez persze sokszor vallási fundamentalizmus, fehérekkel szembeni fajgy?lölet vagy akár kommunista nosztalgia formájában is jelentkezik, így a legkevésbé sem üdvözlend?, de egyfajta reakció a nyugati elit korábbi arroganciájára, amely most kapkod.

Egy darabig próbálta magához kötni a kínai elitet, de utóbbi köszöni, nem kér bel?le, nem elégszik meg a másodheged?s szereppel, saját ambíciói vannak.

A nyugati elit tehát elszámította magát. Nem vette id?ben észre egy másik hatalom felemelkedését, a világrend átrendez?dését. Ám eközben otthon is egyre inkább elege van bel?le a tömegeknek. Amelyeknek láthatóan csak egy részét volt képes indoktrinálni, mentálisan manipulálni. A másik része hatalomba szavazta Donald Trumpot. Mind az ?, mind az európai patrióták sikere a megmaradás egyetlen esélye.

Ha nem sikerül a populista fordulat, az elit végleg a megsemmisülésbe viszi a nyugati civilizációt. A világkormányt

nem tudja megvalósítani, a tömegek immunrendszerét viszont már annyira legyalulta, hogy vagy az iszlám, vagy Kína – ha egyszer valamelyik igazán megindul – teljesen leigázza az egész Nyugatot.

Ezért az egyetlen esély az Amerika–Európa–Oroszország szövetség, amin láthatóan Trumpék is dolgoznak. De ez már egy másik cikk témája…

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló